

ג י ט ה ג ר מ ק ז " ל

נולדה: 10 באוגוסט 1920
 נפטרה: ט"ו בכסלו תשל"ד,
 10 בדצמבר 1973

אמא

אני זוכר,

אני זוכר את אמא של קטנותי, כאשר חזרה מביית-החולים ואחותי הקטנה חבוקה בזרועותיה, את אמא המתגנבת בלאט באיטון הליל אל בית-הילדים בכדי לחבקני ולנשקני.

אני זוכר את אמא של ילדותי, המארחת למנחה את אורחי ועדת-התרבות ואת רב-השיח הקולח מעל לשולחן העמוס בכל טוב.

אני זוכר את אמא של גיל המרדות, עם המריבות הקולניות, אבל גם אמא המפחיעה את אורחי בבקאותה המפליאה בנושאי הנוער המחבגר.

אני זוכר את אמא התופרת, אשר חפרה את שמלת הכלולות לבלחה, את האמא שליטפה ראשי בעדנה באומרה: "בעל מחמחה אתה, אבל ילדי תינוקי אתה לעולם ועד".

אני זוכר את אמא של מלחמת האזרחים, אשר ישובה היחה רגועה ונינוחה על כסא שלפוח המקלט וקוראת את ספרו של מ. בובר.

אני זוכר את אמא של מלחמת יום הדין, שלמרות סבלה הרב הרמה מעל ומעבר למכסת העבודה המוטלת עליה.

אני זוכר ולא אשכח!

אלישע

מוזר לפנות אליך כך - ואת איננה. מה גם שאת זונתה הספדים... ובכל זאת רק מטפר מליס. בכל גיל בהיותי בה ארבע שנים.. 10, 18 ואפילו בימים אלה, תמיד הייתי "ילדתך הקטנה", האם זו הסיבה שכה קשה לי בלעדייך, אמא?

ידענו הרבה ימים ימים יחד במשפחתנו הקטנה, אך לאחרונה מהלתך גברה עליך וסבלך היה נורא.

היית אחנו, בינינו - ובכל זאת לא היית את, האמא התוססת, הזוחקת, ומלאה המרץ. כי הרי את התפירה זנחת, את הספרים הנחת על האיציטבה, את הבגדים היפים האאת במרון, אפילו על נקיון החדר הקפדת פחות. ורק אותנו - את שני ילדייך ובעלך לא זכחת. שארית כוחותיך הקרבת עבורנו. ראיתי איך עולמן הרחב, המלא, מצטמצם והולך רק בנו.

ראיתי אותך בסבלך אמא, והיה לי קשה חבעתיים. קיוויתי, כי אורחי הרב יקרין ממני אליך - ויהזיקך עמנו. אך האם אמא - דוקא כעת, בראותך אותי כה מאוחרת, עצמאית ונינוחה - הרשית לעצמך לעזוב את ילדתך הקטנה?

בתך ההוהבת מאד!

רינה